

Felsőkrisztina

XVI. évfolyam 1. szám

2012. ADVENT

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9., telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 5 és 6 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

dél előtt 9–12, délután 1/25–1/26-ig

Tetézett várakozás

Ismét advent van. A várakozás ideje. Mi várjuk, az Isten várja, a természet sóvárog utána. Mi ez az idő? A Találkozás ideje. A Találkozás előkészülete. Amiért a világ teremtett, amiért élünk, amiért Jézus megváltott minket, megtestesült. Minden itt van. Vajon van-e ember, aki fel tudja mérni a súlyát ennek a Találkozásnak. Lehetséges-e eléggé felkészülni rá? Amikor olyan vendég érkezik, akit nagyon várunk, de még inkább szeretünk, akkor mindig kapkodni kezdünk: ezt is meg

kell csinálni, ott is egy kis kosz, vettem-e mindent... De ha egy jó barát érkezik, akkor őt úgy is fogadhatjuk, ahogy hétköznap élünk. Előtte nincs mit szégyellni, mert szinte családtag. Jézus barátainak mond minket. Elfogadjuk a barátságát? Tudunk nyugodtan ajtót nyitni, vagy még mindig a részletek aggasztanak? Isten „messziről” jött hozzánk, sok áldozatot vállalva értünk. Bízunk ebben a vállálásban! Bízunk Benne, és tárjuk fel előtte lelkünk hétköznapjait, hogy maga a Találkozás, az Ő jövelete lehessen az ünnep, amely átalakít minket. Amely erővel tölt el.

Amikor átéljük a megtestesülés ünnepét, benne minden apró gesztussal, mint a karácsonyfa, az ajándékok, a szeretteinkkel való együttléttel, jelenjen meg az Ünnepelt is. Ne a részletekre figyeljünk, hanem a Vendégre! A versenyzők sokat küzdenek azért, hogy jól tudjanak összpontosítani a lényegre. A mi adventünk is erről szól: összpontosítást gyakorlunk. Örüljünk a hibáinknak, mert utat mutatnak a változásra! Örüljünk a sikereinknek, mert továbblépésre serkentenek! Örüljünk az Istennek, mert elfogad és felemel minket!

Az Ítélet után, most újra átélhetjük az ajándékozó Szeretet legmélyebb kifejezéseit, tetteit. Kezdjük ezt az új évet összpontosított figyelemmel. Istenbe merülő szívvel, és érzékekkel.

Miklós atya

„Harmatozzatok, magasságos egek,
s a felhők hozzák az Igazat!”

Krónika

„Advent a várakozás ideje. Örök emberi magatartás: várni a békére, a szeretet és igazság Bajnokára, egyszerűen: a Megváltóra. Nincs ember és nép, amely az adventen kívül élne. Egészséges, fejlődni akaró ember előbb-utóbb rájön, hogy idő múltán a maga ereje kevésnek bizonyul. Elapadnak a tartalékok is. Kivétel nélkül kínlódnak azok, akik a szép új világot Isten nélkül akarják felépíteni... Bennünket keresztényeket, aki újjászülettünk az Úr végtelen kegyelméből, rengeteg ajándékkal halmozott el Istenünk. Hiszünk. Legnehezebb körülmények között is biztonságban érezzük magunkat, hiszen Mennyei Atyánk – Jézus megmondta nekünk – biztosan gondoskodik rólunk.”

Kerényi Lajos:

Adventi fények (részletek)

Advent van, az új egyházi év kezdete. Visszatekintve a szeptemberi Veni Sancte óta eltelt időre, úgy gondolom, gazdagodhattunk lelki élményekben, miközben környezetünk is szépült. Meglévő közösségeink mellé új közösségek alakultak. Új családcsoporthoz születtünk, Hernády Rita és Tamás szervezésével. Megalakult a plébánia Férfiközössége, amely a 20 és 55 év közötti férfiak számára ad lehetőséget az ismerkedésre, önisme-

retre és közös gondolkodásra. Szende Ákos és dr. Kovács Ádám áldozatos, rendszerező munkája eredményeként megnyílt a Plébániai Könyvtár, amely minden 2. hétfőn 17.30-19.00 óra között várja a látogatókat. Köszönjük munkájukat!

Folytatódtak a tavasszal megindult programok, így az *Ismerd meg* programban barlangokat látogattunk és novemberben a Fiumei úti Nemzeti Sírkertet. Az Irodalmi körben is rendszeresen alkalmunk nyílik megosztani egymással olvasott élményeinket. Októberben Mátraverebély-Szentkútra zárandokoltunk Miklós atya vezetésével. Útközben meglátogattuk Pásztón a Szent Lőrinc templomot és a mátraverebélyi gótikus templomot. Szentkúton a szentmisét követően, a ferences Tihámér atya tartott rövid ismertetőt a zárandokhely történetéről.

Természetesen nem maradtunk el a Nagymarosi ifjúsági találkozóról sem. Az Oltáregylet vezette idén is az októberi rózsafüzér ájtatosságát. Nagy örömeinkre, ezeken már közöttünk tudhattuk Csizsér Istvánné Évát, aki nyári súlyos betegségéből lábadozva maga is vezetett imádságot. Ezúton is hálásan köszönjük a sok éven át végzett közösségépítő munkáját. Mielőbbi gyógyulást és jó egészséget kívánunk.

Lelki életünk mellett igyekeztünk a

megújuló templom környezetét is szebbé tenni. A templomot Márton atya szeptember 16-án áldotta meg. A munkák befejezése után következett a templomkert rendezése, takarítása, amelyen a hívek szép számmal vettek részt. Részben esztétikai szempontok érdekében a képviselőtestület javaslatára az új üzletközpont felőli kerítés mellé tujasort ültettünk. Köszönet illeti az ötletgazda és főszervező Molnár Zsuzsát és a kivitelezésben segítőt, szakmai irányítást végző Dzsida László kertészmérnök urat. És külön nagy köszönet a Csekő Imre és Kocsis Zsófia által vezetett ministráns csapatoknak, akik az 50 tuja ültetését – ami nem volt kis munka, még Miklós atya hathatós támogatása mellett sem - végezték lelkesen és vidáman. Valamint minden más családnak és segítőt kéznek is köszönet, aki részt vett ebben a szolgálatban!

Jelenleg még a templomkert világításának felújítása zajlik, remélhetőleg, az év végére el is készül.

Advent van, s igyekezzünk e várakozási időt jól felhasználni. Ehhez segítséget nyújtanak a hajnali roráték, a szombat esténkénti vesperások, gyertyagyújtások elméledések. De a különböző közösségekben is készíthetjük lelkünket a születendő Megváltó fogadására. Már több mint tíz éve minden adventben Szállást keres a Szent Család plébániánk híveinél. A lelki felkészülés mellett jó alkalom ez egymás jobb megismerésére, a közösségépítésre is.

(Az adventi és karácsonyi programokat külön közöljük, ill. a hirdetőtáblán olvashatjuk.)

„Az adventi koszorú és gyertya hármas értelme:

- Az égő gyertya a közelgő Krisztus fényét jelenti, amely fokozatosan mutatkozott meg a bűn sötétjében.
- Jelzi a Boldogságos Szület, akitől világra áradt a világ világossága.
- Jelzi a keresztény embert, aki maga a tartóra helyezett fényesség a világ számára.”

Kerényi Lajos:

Adventi fények (részletek)

Béres György

Képes Krónika

Képek a templom
megáldásáról.

Alberto Bottari de
Castello érsek, nun-
cius avatta fel a Bol-
dog Teréz anya teret
a Szent Márton ká-
polnánál.

XII. kerület, Mártonhegy
Boldog Teréz anya tér

A Hit évében elnyerhető búcsúk

Az Apostoli Penitenciária, melynek feladata a búcsúk megadását és használatát szabályozni, valamint buzdítani a hívek lelkét, hogy helyesen fogják fel és táplálják ezek elnyerésének vágyát, miután erre felkérte az Új Evangelizáció Előmozdításának Pápai Tanácsa, az alábbiakat határozta meg a búcsúk adománya elnyerésére a Hit Évében, a Szentatya gondolatának megfelelő módon, a célból, hogy a hívek mindinkább törekedjenek a Katolikus Egyház tanításának megismerésére és megszeretésére, és abból minél több lelki gyümölcsöt nyerhessenek.

A Hit Évének teljes időtartama alatt, vagyis 2012. október 11-től 2013. november 24-ig teljes búcsút nyerhetnek a saját bűneik miatti időleges büntetés alól Isten irgalmából, amit az elhunyt lelkekért is felajánlhatnak, mindazon hívek, akik valódi bűnbánatot tartottak, kellőképpen meggyóntak, szentségi áldozáshoz járultak és imádkoztak a Szentatya szándékára,

a. – minden alkalommal, ha legalább három alkalommal részt vesznek az igehirdetésen a szent missziók alkalmával, vagy legalább három előadást meghallgatnak a II. Vatikáni Zsinat dokumentumairól és a Katolikus Egyház Katekizmusának cikelyeiről, bármely templomban vagy alkalmas helyen;

b. – minden alkalommal, ha zárándoklat formájában meglátogatnak egy pápai bazilikát, keresztény katedakombát, székesegyházat, vagy egy, az ordinárius által a Hit Évére

kijelölt szent helyet (pl.: Basilica Minor-ok valamelyikét, valamely Mária-kegyhelyet, az apostolok vagy védőszentek valamely kegyhelyét) és itt részt vesznek valamilyen liturgikus imádságon, vagy legalább megfelelő időt eltöltenek ott összeszedetten, jámbor elmélkedéssel,

A HIT ÉVE 2012
2013

amit a Miatyánk, a Hiszekegy bármely hivatalos formája, valamint a Szűzanyához, az apostolokhoz vagy a védőszentekhez szóló fohász elimádkozásával fejeznek be;

c. – minden alkalommal, az ordinárius által a Hit Évére meghatározott napokon (például az Úr, a Szűzanya, a szent apostolok és védőszentek ünnepein, vagy Szent Péter székének ünnepén), ha bármely szent helyen részt vesznek egy ünnepélyes szentmisén vagy zsolozsmán, s ezen felül elimádkozzák a Hiszekegyet, annak bármely hivatalos formájában;

d. – a Hit Éve bármely szabadon megválasztott napján, amikor hívő módon meglátogatják a keresztelőkápolnát vagy más egyéb helyet,

ahol elnyerték a keresztség szentségét, amennyiben itt megújítják keresztségi fogadalmaikat, annak bármely hivatalos formájában;

A megyéspüspökök és eparchák, s mindazok, akik jog szerint egyenlő rangban állnak velük, ezen idő legalkalmasabb napján, a legkiemelkedőbb ünnepen (például 2013. november 24-én, Krisztus Király ünnepén, amellyel bezárul a Hit Éve) kioszthatják a pápai áldást a teljes búcsúval, amelyet mindazok a hívek élvezhetnek, akik jámborul fogadják ezt az áldást.

Azok a hívek, akik valódi bűnbánatot gyakoroltak, ám súlyos okból nem tudnak részt venni az ünnepi eseményeken (főként a szerzetesnők, akik örök klauzúrában élnek, a remeték és anakoréták, a bebörtönözöttek, az idősek, a betegek, és mindazok, akik kórházakban vagy egyéb ápolási központokban folyamatos szolgálatban állnak a betegek mellett...) elnyerhetik a teljes búcsút ugyanezen feltételek mellett, ha lélekben és gondolatban egyszülnek a jelenlévő hívekkel, különösen azokban a pillanatokban, amikor a Szentatya, vagy a megyéspüspökök szavait közvetíti a televízió illetve a rádió, s otthonukban vagy azon a helyen, amelyet akadályoztatásuk okán nem tudnak elhagyni, elimádkozzák a Miatyánkot, a Hiszekegyet, annak bármely hivatalos formájában és más fohászokat, a Hit Éve célkitűzéseinek megfelelően, valamint felajánlják szenvedéseiket vagy saját életük szükségseit.

Imádság a Hit évében

A Hit évében egyházmegyénk valamennyi templomában minden szentmisén, az áldozás után, közösen imádkozunk:

Krisztus lelke, szentelj meg engem!
Krisztus teste, üdvözíts engem!
Krisztus vére, ihless meg egem!
Krisztus oldalából folyó víz,
moss tisztára engem!
Krisztus kínszenvedése,
erősíts meg engem!
Ó, jóságos Jézus, hallgass meg engem!
Szent sebeidbe rejts el engem!
Ne engeddd, hogy elszakadjak tőled!
A gonosz ellenségtől oltalmaz engem!
Halálom óráján hívj magadhoz engem!
Add, hogy eljussak hozzád,
és szentjeiddel dicsérjelek téged,
mindörökkön-örökké. Ámen.
 Loyolai Szent Ignác napi imája

Gyermekeink a hitről

Idén a diákmise-rejtvényünk is a Hit évéhez kapcsolódik. Az első fordulóban a gyerekeknek arról kellett gondolkodniuk, hogy a horgony is jelképezheti hitünket, hogyan is tudnánk ezt megfogalmazni.

Néhány idézet a válaszokból:

Mert, ha kivetjük a horgonyt, akkor, ha viharos az idő, akkor is Jézusnál maradunk. (Emma)

Mert az biztonságos. (Anna)

Segít a nehéz pillanatokban, kapaszkodót nyújt. (Franciska)

A hit horgonya Istenhez köt bennünket, ha az ördög vihara el akar Tőle sodorni. (Luca és Bogi)

Megállítja a rosszat és a bűnt Isten ellen. (Paolo)

A hit tart minket a jónál. (Marci)

Vesperás

Gyermekkorom kántora, Emese néni, sokszor mondta nekünk, kis hitanos gyerekeknek:

„Aki énekel, kétszeresen imádkozik!”. Eltelt azóta vagy 45 év, de ez nagyon az emlékezetemben maradt, mi több, ma is úgy hiszem, igaza volt. Annál is inkább, mert az éneklésnél azonnal észrevevődik, ha máshol járnak a gondolataim, ha nem arra figyelek, amit teszek. Imádkozás közben, még ha hangosan is teszem, olykor-olykor lankad a figyelem, s a ki-mondott szót nem követi a tudatom. Ettől még szaladnak a szavak, a betanult szöveg nem törik. Ha azonban éneklés közben történik, akkor elcsúszik vagy kimarad egy hang, s ez azonnal jelzi, hogy elkalandoztam.

A zsolozsmázással 25 éve ismertette meg barátom, Rácz Dani. Egykori pannonhalmi bencés diákként s aktív zenetanulóként értője volt annak, hogy mit, hogyan kell csinálni. Ő vetette fel ötletként, hogy hetente egyszer jöjjünk össze öreg ministránsok és a nap zárásaként énekeljük a napi zsolozsma záró részét, a kompletóriumot. Hamar rákaptam az ízére! A gregorián ének „adta magát”. Könnyen formálódtak a dallamok, nem kellett hozzá nagy hangterjedelem és teljesen kiszolgálta a zoltár szövegek tartalmát. Megtisztult a lelkem ezeken az estéken!

A közös zsolozsmázás talán ha két évig tartott. Megszaporodtak a tennivalók, pályakezdés, udvarlás s nemcsak a társak, hanem mi magunk is lekoptunk. Az élmény azonban bennem maradt és évekig igyekeztem ilyen-olyan formában, pl. közös családi imaként feleleveníteni. Két évvel ezelőtti csatlakozásom a Scholához

újabb lökést adott, hogy az adventi és a nagyböjti vesperásokon ne csak emlékekben, hanem tényleges imádkozásként átéljem az énekelt zoltárokat. Úgy érzem, ez akkor adja a legtöbbet, ha sokan vagyunk. Az imádkozásnak ez a fajtája, noha a gregorián dallam inkább intim, mint hangos, kifejezetten akkor szól jól, ha többen éneklük. Szerencsére akadtak lelkes társak - köztük olyan régi Scholás is, aki már csak ezeken a szombat esteken jön közénk -, akik szintén fontosnak tartják, hogy ilyen módon is együtt imádkozzon a plébánia közössége.

Talán nem látszik, de hétről hétre próbálunk a „fellépés” előtt. Olvasuk a szöveget, előttünk a kotta, s mégis, ahhoz, hogy csiszoltan együtt énekeljünk, ismernünk kell egymás lélegzetvételét és egymáshoz kell igazítsuk a tempónkat. Az egyik ilyen jól sikerült próbán állapítottuk meg, hogy érződik a több éves együtt éneklés jó hatása.

Külön öröm, hogy Miklós atya személyében remek hangú papunk van, aki túl azon, hogy a szombat esti szentmise hirdetéseiben kedves szavakkal invitálja a jelenlévőket a maradásra, értő módon éneklő vesperás papi részét.

Karácsonyra és Húsvétra, két legnagyobb ünnepünkre tiszta lélekkel kell készülnünk, hogy minél mélyebben átélhessük.

A szombat esti vesperások alatt én sokat tisztulok. Mindenkit bátorítok, hogy akár csak egyszer is, vegyen részt rajta és élje át a „kétszeres ima” során kapott kegyelmek örömét!

Kovács Ádám

Nemzeti kegyhely

Október 13-án indultunk közösen Máriához, Magyarország patrónájához, imádkozni hazánkért, közösségünkért, a ránk bízottakért. Amikor az ember egy zarándoklatra adja a fejét, akkor nem csupán turisztikai célok vezetnek. Sokkal inkább egy vágy, hogy az Istennel, vagy akár egy szenttel, különleges módon is átélhesse a találkozást.

Érdekes élmény volt szervezőként, ötven fővel érkezni arra a helyre, ahol számtalanszor voltam már családommal, barátaimmal, paptársaimmal. Bennem volt a kisgyermek öröme is, aki valamit megmutathat a kincseiből. Persze, nem az én kincsen Mátraverebély-Szentkút, de nekem is kincsem. A Mátra csodálatos hangulata, az ottani emberek egyszerű tisztánlátása, mind-mind kis csodák. Tanítók, akiktől a bölcs ember igyekszik tanulni.

Odaúton megnéztük Pásztót is. Ebben a kisvárosban egymás mellett él minden ideológia, vagy eszme, és minden megfér egymás mellett. A főtér felé közeledve egymás után hajtunk el a világháborús, a trianoni és a kommunista emlékmű mellett is. Bent, a főtéren pedig a gótika, a barokk, a szerzetesség, az üveg-huták, egy kis kúria és az oskolamester háza. Sűrített világ, amelyben egész magyar történelmünk benne van. Ez is egy csoda! Miután szerteneztünk és találkoztunk a templom takarítójával, aki készségesen bemutatja a keresztelőkápolnából alakított múzeumot is, az ebéd következett. Bár voltak kisebb konfliktusok e körött – az izgalommal várt első komolyabb hibám az úton -, utána mégis nyugalommal vettük célba Verebély templomát. Hány zarándok csoport megy el mel-

lette, anélkül, hogy betérne ide. Pedig gyönyörű. Ahogy a helyi plébános mondta: ez a természetes álmomása lenne a Szentkútra való zarándoklásnak. Itt egy lelkes nagypapa mutatta meg a templomot. Hányszor hallottam már! Mindig ilyen lelkesen meséli el minden részletét a templomnak! Mindig előhossa a nagylétrát és mosolyogva mondja, hogy fentről jobb lesz a fotó a sírkőről. Mutatja a régi zárat, és közben átszellemülten mesél a palócokra jellemző Mária tiszteletéről. Mind ezt töretlen magyarsággal (azaz igazi palócul).

És a megérkezés öröme. A ferences barátok hangzúgással várnak minket a kis völgybe, és az ember lelke valóban átél valamit a krisztusi nagycsalád hangulatából. (1993-ig ez a terület, ez a kegyhely a mi egyházmegyénkhez tartozott. Haza jöttünk egy kicsit.) Itt már nem hiányozhat a szentmise. Minden tevékenységünk központja. Ez is bensőséges öröm volt számomra. Együtt fordultunk Istenhez, kértük a Szűz Anya közbenjárását. Assisi Szent Ferenc atyánk, a neki is tetsző háttérbehúzóásával volt jelen. Jelen volt a hely hangulatában, a liturgikus tér igényességében, a testvéri vendégszeretben.

De minden Tábor hegy csúcs után van egy lefelé vezető út. Sok mindent akartunk még megnézni, de egy nap, az egy nap. Hazatértünk, hogy kegyelmekkel elhalmozva, valamit átadjunk a környezetünknek, a közösségünknek. Remélem sikerült!

A következő út sorsa eldőlt: meglesz és a cél már nem választható: Pannonhalma. Reméljük több embert is tudunk majd magunkkal vinni!

Köszönjük az Urnak! Köszönjük a Szűz Anyának!

Mátraverebély-Szentkút 2012

"Aki valóban tud várni, abban megszületik az a mélységes türelem, amely szépségében és jelentésében semmivel se kevesebb annál, amire vár."

(Pilinszky János)

Adventi Áhítat

2012. december 16.
19 órakor

Ezen a napon,
az esti 6 órás mise lesz
a "gitáros"-szentmise!

Elméledést vezeti:
Molnár Miklós atya

Szeretettel várunk,
várjuk Önt templomunkba!
(1124 Bp., Apor Vilmos tér 9.)

Mesél az anyakönyv VI. rész

Hatvan évvel ezelőtt – az anyakönyvek tükrében

1952 – akiknek személyes emlékeik fűződnek hozzá, azoknak nem kell külön bemutatni ezt az időszakot; a fiatalok pedig, akiknek még az ismeretük is kevés róla, az interneten kereshetnek rá a rossz emlékü kifejezésekre: Rákosi-korszak, internálás, csengőfrász, munkaverseny, Szabad Nép-félóra. Nézzük, hogyan jelent meg ez az év plébániánk anyakönyveiben!

1952-ben 191 kereszteleésre került sor egyházközségünkben. *(Összehasonlításképpen néhány adat: a megelőző évben, 1951-ben 174 volt a kereszteleések száma, 1953-ban pedig 246. Napjainkban évente 20-30 kereszteleés történik nálunk.)*

Továbbra is őrizték azt a szokást, hogy a csecsemőket két-háromhetes korukban kereszteltették meg, az anyakönyv tanúsága szerint nem fordult elő, hogy egyhónaposnál idősebb kicsiket kereszteltek volna. Felnőttkereszttség vagy nagyobb gyermekek megkeresztelése abban az évben nem történt, és ez általában nem is volt jellemző arra az időszakra.

A szentséget vasárnap és hétköznapiokon egyaránt kiszolgáltatták, és ez nem feltétlenül kötődött a templomhoz. Jó pár bejegyzésnél az anyakönyvben is jelölik a házi kereszteleést, de ezeknek a jelzett-

nél is nagyobb lehetett a számuk. Sokféle indok játszhatott közre ebben, kezdve a téli időtől odáig, hogy esetleg nem mertek eljönni a templomba, nehogy meglássák őket. Ugyanakkor viszont nem volt szokásban, hogy a családok a kereszteleéshez a lakóhelyüktől távolabbi templomot keressenek föl, a 10 %-ot sem érte el az egyházközség területén kívülről érkezők száma.

A nagy létszám következtetnenged a kor leggyakoribb kereszteleveire; a fiúknál a sorrend: István, László, Gábor, Tamás, János, Ferenc és György; a lányoknál pedig Erzsébet, Katalin, Zsuzsanna, Ágnes, Mária és Judit. Meglepő, hogy a több mint száz fiú közül abban az évben például senki nem kapta a Mihály, Lajos vagy a Pál nevet, a ma népszerű Máté, Bence, Gergely nevek pedig egyáltalán nem, második vagy harmadik kereszteleveként sem fordultak még elő. Ugyancsak csodálkozhatunk azon, hogy a majdnem száz lány között senki sem neveztek el Klárának, Margitnak vagy éppen Magdolnának.

A szülők foglalkozása már merőben eltér attól, amely a 40-es években a Hegyvidéket jellemezte: sok ugyan a tisztviselő, de még több a gyári munkás, segédmunkás, üzemi munkás és akad nem egy vasesztergályos, traktorszerelő vagy kalauz is. Az asszonyok foglalkozását ekkor vagy nem jelölik, vagy pedig eltarottként vannak feltüntetve.

A kereszteleések nagy száma mutatja, hogy az itt élő emberek az adott körülmények ellenére is megőrizték ragaszkodásukat hitükhöz, fontosnak tartották, hogy gyermekeik a szentségben részesüljenek.

Ez évben 93 esküvő volt templomunkban. Még szokásban volt a jegyesek háromszori kihirdetése, de már számosan felmentést kaptak alóla. Megnőtt a vegyesvallású házasságkötések száma. A jellemző házassági életkor alacsony volt, a férfiaknál 22 -26 év, a nőknél 19 – 22 év.

A házassulók között két híresség bújjik meg az anyakönyv adatai között:

Egy igen romantikus előzményekkel bíró esküvő helyszíne is volt templomunk. 1952 augusztusában itt esküdött örök hűséget Novák Éva, a helsinki olimpia aranyérmes úszóbajnoknője, Pierre Gerard belga sportújságíróval. Az egész úgy kezdődött, hogy Novák Éva 1950-ben úszott világcsúcsa után a brüsszeli Les Sports újságban megjelent cikk kétségbe vonta, hogy nő egyáltalán képes lehet ilyen eredményre. Novák Éva válaszolt a lapnak, amely utána meghívta Brüsszelbe egy bemutatóversenyre, ahol találkozott a korábbi cikket író, „hitetlen” Pierre Gerarddal. Az ellenfelekből aztán szerelmesek lettek, és Helsinkiben, a belga követségen titokban házasságot kötöttek, majd még azon a nyáron itt, a templom-

ban is. Novák Éva nem törődött bele, hogy nem élhet férjével, aki hazautazott Brüsszelbe, találkozót kért Rákosi Mátyástól, aki fogadta is. Már ez is kisebb csoda volt, az meg különösen, hogy útlevelet kapott és a férje után utazhatott Belgiumba.

A kilencvenes évektől – miután özvegy lett – egyre gyakrabban jött haza és mind hosszabb időt töltött itthon. Brüsszelben hunyt el 2005-ben. Végakarátának megfelelően hamvait Budapesten, a Farkasréti temetőben helyezték örök nyugalomra.

Míg Novák Éva már ekkor híres volt, egy, a későbbi években ismertté váló fiatalember is nálunk tartotta esküvőjét. Foky Ottó még egyetemi hallgatóként kötött házasságot templomunkban. Animációsfilm-rendező volt, a tévémaci bábfigurájának megalkotója, számos mese-film rendezője, Munkácsy- és Balázs Béla-díjas művész.

A temetések éves száma szinte megegyezik a mostanival, 121 temetésre került sor. Az elhunytak zöme 54 – 68 év közötti volt. Még ekkor is sok áldozatot szedett a tbc, és sokan haltak bele a tüdőgyulladásba is. Autószerencsétlenséget csak egyet jegyeztek fel, és előfordult világítógáz-mérgezés is.

Az itt anyakönyvezett elhunytak között is találunk neves személyeket:

1952 májusában hunyt el Karafiáth Jenő politikus, 1922 – 31 között a képviselő-

lőház háznagya, 1932-ben vallás- és közoktatásügyi miniszter, majd 1937-42 között Budapest főpolgármestere.

84 évesen, az év szeptemberében hunyt el dr. Marek József, „a világ állatorvosainak tanítómestere”, olvasható komáromi szobrának feliratán. Budapesten utca őrzi a nevét, számos kitüntetés birtokosa, a magyarországi állatorvos-tudomány nemzetközileg is elismert, legkiemelkedőbb tudósa volt.

Végül egy helybeli ismert személy: Hock Gyula vendéglős, a ma is meglévő Makk Hetes vendéglő alapító tulajdonosa, aki 1928-tól 32-ig vezette is üzletét.

A plébánián ebben az évben számos pap működött. Az év folyamán változás történt mind a plébános, mind pedig a káplán személyében. A tizenkét éven át itt szolgáló Szelényi István plébánost Dér Gyula váltotta, Raáb Kornél káplánt pedig dr. Szőnyi Alfréd. Rajtuk kívül Szepesdi Sándor plébánoshelyettes

és dr. Istvánffy József segédlelkész láttak el szolgálatot, továbbá Gunda Jenő és Csurgai Jenő atyák vállaltak kisértőként feladatot.

Néhány figyelemre méltó helytörténeti adat is található az anyakönyvi bejegyzésekben: ekkor még Bernáth Géza utcának hívták a Hollóssy Simon utcát és teret, Endresz György térnek a későbbi Magyar Jakobinusok terét, viszont már megkapta új nevét a Kiss János altábornagy utca (volt Fery Oszkár utca) és mellékutcai, valamint a Stromfeld Aurél út. Érdekes viszont, hogy a Sion-zárda (ma Arany János Gimnázium) utcája még a Miasszonyunk útja (ma Meredek utca) nevet viselhette, és egészen 1953-ig a mai Zólyomi-lépcsőt Fohász-lépcsőnek hívták.

Egy látszólag eseménytelen év, mégis az adatokon túl emberekre, sorsokra, szokásokra pillanthatunk rá. Egy kicsiny részletére közösségünk múltjának...

Lukách Krisztina

Új év, újabb programok

A Bosco Szent János Kollégium idén ősszel több programot is szervezett, amelyek a kapcsolatépítés jegyében teltek el. Szeptember 22-én, szombaton, a plébánián működő cserkészcsapatokkal közösen mentünk kirándulni a budai hegyekbe. Fogaskerekűvel utaztunk a Széchenyi hegyre, onnan elsétáltunk a Normafára, ahol elfogyasztottuk a tízórainkat és métáztunk egy jót. Utunkat ezután a János-hegyi Erzsébet-kilátó felé vettük.

vártak, felmentünk a kilátóba, majd az erdőben utolértük a cserkészeket. Menet közben néhány egyetemista csapatot útba igazítottunk. Az utolsó erdei célunk a

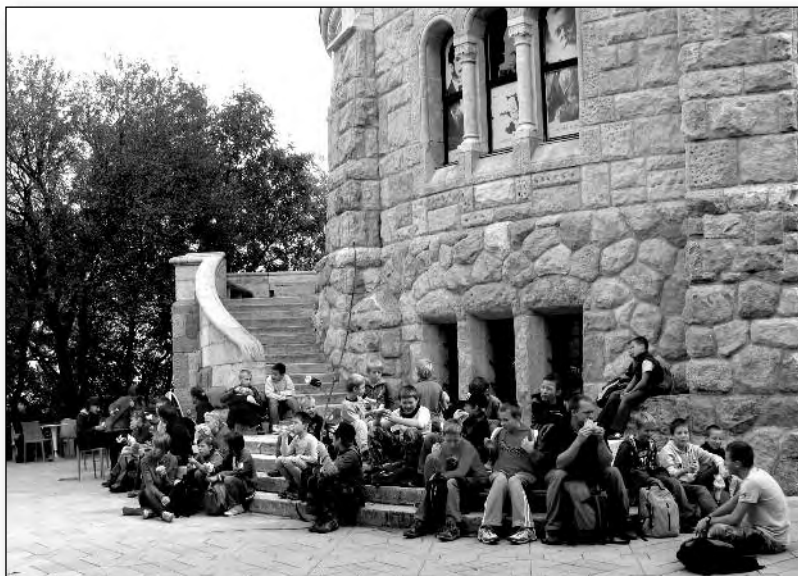
Mivel nagyon szép időnk volt, sok turistával találkoztunk útközben. A kilátónál egyetemista csoportok éneke, jókedve fogadott minket. A nagy tömegre való tekintettel itt csak az ebédünket ettük meg, no persze nem volt egyszerű, mert néhány darázssal meg kellett küzdenünk az ételért. Mivel mi, ministránsok nem voltunk olyan sokan, mint a cserkészek, és a gyerekek egész úton erre

Nagy-Hárs-hegyi kilátó volt. Ide szép sorban mindnyájan felmentünk megcsodálni a tájat. Rövid uzsonnaszünet után visszaindultunk a plébániára. Menet közben természetesen gyilkosost játszottunk, amit a gyerekek sosem unnak meg. A plébániára visszaérve Márton atya tartott egy évnyitó beszédet a templomban. Ezzel a ministránsok számára véget ért a program, a cserkészek még nyári kép-

nézegetést tartottak.

Október 7-ével eljött a nap, amire már fél éve vártunk! A

Kispesti Nagyboldogasszony Főplébánia ministránsai elhozták nekünk a nagy kupát, amit tavaly tavasszal közösen nyertünk a ministránstalálkozón. Együtt ministráltunk a 9-es szentmisén, amelynek keretében ünnepélyesen átadták a kupát. A szentmisét követően közös falatozás után játszottunk a templomkertben. Délben búcsút vettünk egymástól

további közös programok szervezésének reményében.

Novemberre, decemberre saját kis és nagy közösségünk építését tűztük ki célul. Idén is állítunk betlehemet és közös lelkigyakorlatot tartunk a ministránsokkal.

Hernády Orsi

Levél Schwäbisch Gmünderből, avagy „Ismerd meg!” kicsit másképp

Kedves Mindenki!

Sok szeretettel gondolok rátok, már régóta terveztem, hogy írok nektek, miután többen kértétek, hogy majd adjak hírt magamról.

Schwäbisch Gmünd, a ma kb. 62 000-es lélekszámú város története a Kr. utáni 2. évszázadra nyúlik

vissza. Római légiósok hozták létre a várost egy védősánc részeként. A város még a II. világháborúban sem pusztult el, 1945. április 20-án az amerikai csapatok elfoglalták. A háború után nagy kihívás előtt állt, mivel a 33 578 lakosból több mint 8 000 betelepített volt. Mindenki hozta magával a saját mesterségét, így a városban az üveg- és az ékszerkészítő ipar terjedt el. A 20. század 70-es, 80-as éveiben a város képe sokat változott. A laktanya – egykori domonkos kolostor – helyére felépítették a város kulturális központját, a historikus környezetű városkerti rokokó kastélyban rendezvénytermet alakítottak ki. A Marktplazon lévő Johanniskirche és a tőle nem messze álló, 14. században épített Münster (Dél-Németország legnagyobb csarnoktemploma) még ma is híven őrzi a város történelmi hagyományait.

A város érdekessége lehet nekünk, magyaroknak, hogy kb. 20 éve Székesfehérvár testvérvárosa. Erről tanúskodik a főiskolánk közelében egy utca is, melynek nem csak a neve magyar, még a postaládája is! Sőt ebben a félévben még én is minden pénteken ott vagyok, mivel ebben az utcában csak néhány bolt és egy iskola van, ide járok hospitálni. Akivel csak beszélek, mindenki örül, hogy nem ebben az utcában lakik, mert szegény németek leizzadnak, mire kimondják, hogy Székesfehérvárer Straße.

És most az én szememmel: A vá-

rost sok-sok hegy veszi körül, ami nekem nagyon tetszik. Minden gyönyörű, nyugodt és csendes kivéve persze a kollégiumot, ahol állandó a nyüzsgés és a bulizás. Húszan lakunk egy emeleten, mindenkinek külön szobája van és kettesével van közös fürdőszobánk. Az emeleten van egy nagy közös helyiség, ami konyha és társalgó egyben. Esténként itt mindig nagy az élet, de ha nyugalomra vágyom, elvonulok a szobámba, ahol három helyes kis botsáska társaságát élvezem. A biológia tanáromtól kaptam őket, mert az iskolában túlszaporodtak, és el lehetett hozni őket. Én meg gondoltam, hogy leépítem a rovaroktól és egyéb csúszó-mászóktól való félelmeimet, így hazahoztam őket.

A szabadidőmben sokat utazgatok az erasmusos társaimmal. Szinte minden hétfőgén van valami program. Hol központilag szervezik nekünk, hol pedig magunknak szervezzük

meg. Voltunk Aalenben a történelmi múzeumban, a balderni kastélyban, a stuttgarteri kastélymúzeumban, wasseni Oktoberfesten, a Rosensteinon, a waldstetteri sportcsarnokban sportnapon és Ludwigsburgban, egy sportbajnokságon a főiskolai kézilabdásokkal. És még számtalan program vár ránk. Megyünk Ulmba, Esslingenbe, Stuttgartba a Mercedes-Museumba és az operába és még van egy-két hely, ahová szívesen elmennék!

Amint olvashatjátok, nem unatkozom, nagyon jól érzem magam, de azért már várom, hogy újra otthon legyek, mert hiányoznak az otthoni barátok, közösségek, legfőképp a ministránsok! Itt kint a misére járás kicsit nehézkesen indult, mert nem minden templomban van rendes mise vasárnap, mivel nincs elég pap a

környéken, és az interneten rosszul voltak a kiírások. A szlovák lány, szerencsére, talált a közelben egy templomot, így oda járunk

vasárnaponként, és ha sikerül, akkor csütörtökönként is. Krisztus Király vasárnapján Bargauban mentünk misére, mert ott volt ifjúsági mise, amire meghívott minket az egyik atya. Nagyon szép, ünnepélyes mise volt sok ministránssal, gitáros zenével és orgonával. És hogy ne maradjak lelki táplálék nélkül hét közben, hétfőnként a kollégiumban hittanra járok. Ide mindenféle vallású ember jöhet, mindig más készül egy-egy témával, énekelünk, imádkozunk, olvasunk a Bibliából. Én nagyon szeretem, mert jó egy kicsit elcsendesedni, kiszakadni az állandó nyüzsgésből, együtt kérni és áldani a Mennyei Atyát. Kérésekből mindig van rengeteg, nekem pl. sok-sok erőre meg kitartásra van szükségem a szakdolgozatom megírásához, mert igencsak lassan megy a német szövegek olvasása.

Biztosan van még sok minden, amiről nem írtam, de talán ebből is látjátok, milyen itt az élet!

Mindenkinek áldott új egyházi évet kívánok!

Sok szeretettel

Hernády Orsi

Ismerd+

A +ismerők megjárták a Purgatóriumot

Az "Ismerd +" kirándulások szeptemberi célpontja a Szemlő-hegyi-barlang és a Pál-völgyi-barlang voltak.

A Szemlő-hegyi-barlang jelenleg mintegy 2200 m hosszan feltárt részéből egy 250 méteres túraútvonal látogatható. Kényelmes, akár babakocsival is, érdekes 3-99 éves korig. Túravezető mesélt a barlang történetéről, segített meglátni a barlangászok által kissé bakafántosan elnevezett formákat, köveket, képződményeket. Láttuk többek között a

A Pál-völgyi-barlangba már csak a harcosabb kirándulók mentek, a terep kissé nehezebb, a „táj” vadregényesebb volt. Itt van lehetőség a nem kiépített túraútvonalon is kalandozni, a csapat fel is jegyezte a Bakancslistára.

Hazafelé ismét megállapítottuk, hogy a csodák karnyújtásnyira vannak tőlünk, csak egy kis lendület kell, jó társaság, és már részesei is vagyunk!

Mikófalvy család

Virágskertet, jártunk a Purgatóriumban - nem volt meleg, télen-nyáron stabil 12C! /Itt kérek elnézést minden résztvevőtől, természetesen senkiről sem feltételezem, hogy Pokolra jutna; egyedüli célom a figyelemfelkeltés volt!!/

Hogy ízelítőt kapjunk, milyen a teljes sötétség, néhány másodpercre leoltották a villanyokat...Megrendítő élmény ez egy városinak!

„- Köszönjük a szervezést! Nagyon jól éreztük magunkat!”

„- Örülünk, hogy itt voltatok! Gyerekek máskor is!”

A három óra hamar elröppent! Már fél egy van: indulnunk kell haza! Nagyon szép volt a temetői séta, és még rengeteg látnivaló maradt a következő alkalomra!

Sétánkat a Károlyi mauzóleumnál fejezzük be. A kupola alatt suttogva a lábazat másik oldalán hallgató személy tisztán hall minden szót! A temető még a fizikát is közel hozza az élethez!

A Deák Ferenc mauzóleum, és Kossuth Lajos szarkofágja a látogatás két csúcspontja. Ezekre a helyekre

nem mehetnénk be, ha nem kísérne bennünket a temető helytörténetész idegenvezetője! Olyan jó, hogy lehet kérdezni!

A mauzóleum aranyozott, mozaikkal borított kupolája alatt hőseink díszes koporsói ünnepléységet és tiszteletet árasztanak.

Batthyány Lajos felújított emlékművének orosz-lánjai méltóságteljesen őrzik a helyet. Másképp, mint Szilágyi Dezső sírján az emberarcú oroszlán! Fadrusz János saját magát modellezte a keresztrefeszített Krisztust, ami ugyanúgy más, mint Gerbeaud Emil síremlékén a tanító Jézus.

Különleges emberek, különleges sírok. Csontváry Kosztká Tivadar kezében paletta, Egressy Béni sírkövén kotta, Arany János a Margitszigetről átültetett tölgyfák alatt pihen, míg Vörösmarty Mihály sírkövére hiányzik az „y”! Rengeteg az érdekes történet.

Az 1956-os forradalmárok emlékhelye most különösen szép. Antall József és Mádl Ferenc sírjainál is elidőzünk, emléük bennünk él.

A művészcsoportnál kezdünk. Itt található az egyik legkülönlegesebb sír: Sarkadi Imre síremlékén a sziklából kitorva egy gyönyörű élő fa jelzi, a lét nem ér véget a halállal! Embereket szelíden magukhoz ölelő

Ismerd+

Séta a Kerepesi Temetőben

szárnyas angyalok, kereszték, feszületek, feltámadt Krisztus-szobrok. Mécsesek, virágok, lyukas forradalmi zászlók. Gránit tömbök, hatalmas kripták, gondozott kis parcellák és egészen régi, megkopott oszlopok! Távolabb csillagok, szerszámok, félmegtelen izmos munkásember-alakok. „- Tudod, kisfiam, itt olyan emberek is

nyugszanak, akik ...” Hogyan magyarázzuk ezt el egy hat évesnek?

„- Rendben, induljunk! Maximum egy órát leszünk ott, a gyerek úgysem fogja tovább bírni!”

A szombat az egyetlen, amikor reggel nem kell sehova sietni. Ma mégis viszonylag korán felébredünk. Nincs sem szikrázó napsütés, sem borongós, ködös párásság, valahogy az ősz és a tél közötti állapotban van az időjárás. „- Ma mit is csinálunk? Megyünk ma valahova?” „- Ma van a séta a Kerepesi Temetőben!” „- Miféle séta?” „- Tudod, amit hirdettek, amiről láttuk a plakátot, amiről érkezett Facebook meghívó!” „- Hiszen most voltuk a temetőben, két hete!” „Ez nem olyan! Itt együtt leszünk! Ez a Felsőkrisztinaváros közössége! Ez az ISMERD + !”

Toth Zoltán

Adventi programok a Felső-krisztinavárosi templomban 2012-ben:

**GYERE,
VÁRLAK**

December 5-én, csütörtökön, du. 5-kor jön, jön
a **MIKULÁS!**

December 9-én, vasárnap, 8-tól 1-ig, du. 5-től 7-ig
jótekonysági vásár a plébánián

December 13-án, csütörtökön 15 órától
Időseink adventi délutánja

December 16-án, vasárnap, 10 órától
Ajándékkészítő kézműves foglalkozás

December 16-án, vasárnap este 7-kor
Gitáros áhítat

December 17-én, hétfőn, reggel 6 kor **hittanos Rorate**
utána közös reggeli

December 24-én, szombaton, du. 3 órakor
PÁSZTORJÁTÉK

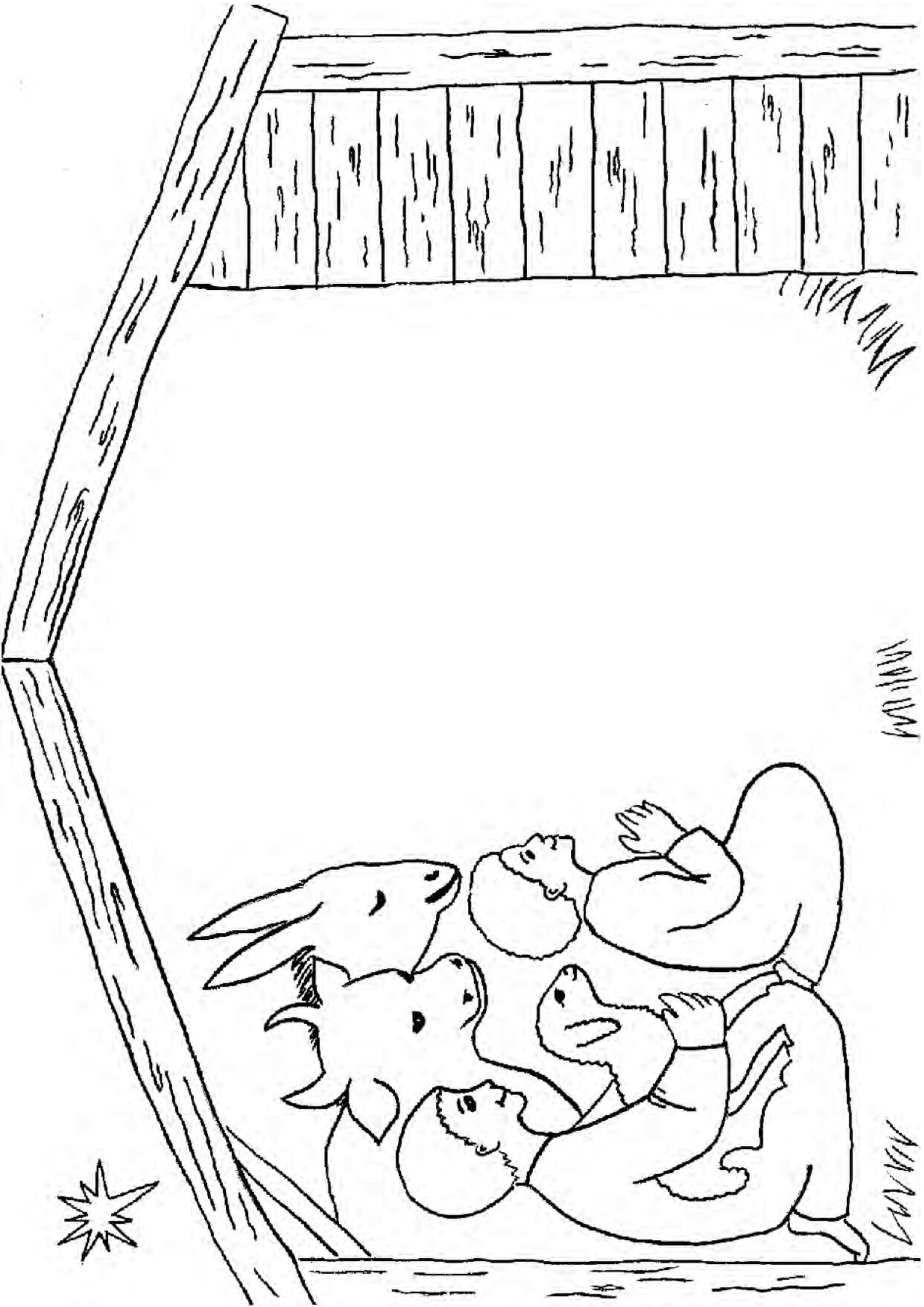
Minden hétfőn, szerdán, szombaton Rorate Szentmise!

Szkóla hírek

- * **Rorate misék – hétfőn a Szkóla énekel, utána reggeli is lesz!**
- * **Vesperás – szombatonként az esti szentmise után, gyertyagyújtással**
- * **December 23. vasárnap – az esti 6 órás szentmise után templomunk
kis- és nagykórusa egyházzenei áhítatot tart.**
- * **Szkólánk december 16-án az Egri bazilikában és a Dobó téren énekel.**

A 15. oldalon található kép szolgál hettezőül a Betlehemhez, melynek szereplőit az Adventi diákmiséken kaphatjátok meg. Színezzétek ki a képet és a szereplőket helyezétek el.

Várlak

Arra gondolok; az álmok futva járnak.
 Arra gondolok; lassan véget kell vetnünk a mának.
 Arra gondolok; rubinosan hagy minket magunkra
 a Nap, s a megfigyelő, mely itt van a nyomunkban.

Minden megváltozott.

Arra gondolok; az idő nyomot hagyott,
 az évek meg ráncokat.

Arra gondolok; a régi harcokat
 elhagyni kéne már:
 a sebekre gyógyulás vár!

Arra gondolok; nem egyedül vagyok.
 Arra, hogy minden nehézségek között,
 Valaki mindig felettem őrködött.

Valaki, Akit oly ritkán értek,
 mindig bízott bennem,
 s hiába vétek

akkor is tudja,
 ahogy én sosem fogom,
 hogy a bűn a balgasággal, gyengeséggel rokon,
 nem a gonoszsággal...

Nem tartok a világgal!

Arra gondolok; elmegyek,
 s mert elmegyek, helyet készítek...

S Vele mondom:
 Várlak!

Esztergom, 2011. február 18.

Rajz és vers: Molnár Miklós

Anyakönyv

2012. szeptember – november

Az Egyház új tagjai:

Faludi Rita
 Molnár Zádor Mór
 Szentandrás-Szabó Zsombor Imre
 Pohl Hunor Vince
 Madocsay Vince Zalán
 Dancsi Maja Zsófia
 Bohn Domonkos Vilmos
 Kiss_Pogány Márton

Házasságot kötöttek:

Szabó Máté – Hornyik Tünde
 Dr. Vecsei Bálint – Hajas Franciska

Akiktől búcsúzunk:

Hrabovszky Sándor (67)
 Nádor Antal (81)
 Derce Sándorné (66)
 D. Tóth Miklós (93)
 Sályi Magdolna (87)
 Hajba Vince (69)
 Gergely Ferencné (82)
 Hartmann Tibor (82)
 Hartmann Tiborné (77)
 Salgó Ferenc László (63)
 Borbényi Ervin (81)
 Bajor Károly László (92)
 Sebestyén Györgyné (83)
 Maly Róbert (78)
 Dr. Lukács Tiborné (91)
 Pápay Jenőné (80)
 Dr. Keresztes Ferenc (74)
 Kálmán Jánosné (78)
 Kolossa Tiborné (81)
 Dr. Domonkos Jánosné (80)
 Dobos Hugó (91)
 Marton Lászlóné (78)
 Dr. Bene Józsefné (97)
 Solymosi László (63)
 Fehér Istvánné (83)
 Bötös Attiláné (82)
 Mátyás Józsefné (86)
 Boros Béla Istvánné (65)
 Katus Gábor (45)
 Auth Rudolf (74)
 Bedy Ervin Aurél (65)
 Jáger Zsuzsa (77)

Helyesbítés:

Szeptemberi szá-
 munkban hibásan
 jelent meg egy je-
 gyespár neve és es-
 küvőjük időpontja:
 Dr. Vecsey Bálint és
 Hajas Franciska
 október 13-án tar-
 tották esküvőüket
 templomunkban.
 A hibáért az érintet-
 tek és az olvasók el-
 nézését kérjük.

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja
 Megjelenik évente ötször: adventre, nagyböjtre, húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctéra

XVI. évfolyam, 1. szám 2012. ADVENT

Szerkeszti: Molnár Miklós atya. Főmunkatárs: Lukách Krisztina
 felsokrisztina@felsokrisztina.net – www.felsokrisztina.net

Az újság ingyenes, előállítási költsége példányonként 50Ft. Kérjük a kedves híveket,
 amennyiben tehetik, támogassák a lap további megjelenését. Köszönjük.